

eenzaam. Na het hondegeblaf had hij behalve het windgehuil geen ander geluid gehoord dan het geklopklop van zijn voeten, dof op de dunne sneeuwlaag. Stellig kwam de maan in de lucht — hij begon verder te kunnen zien.

Hij stond nu voor het wachthuisje. Iets zwarts stak er boven uit. Dat zou de bel zijn.

Zouden ze nog overhalen? — Hoe laat zou het wel zijn? — Elf uur — halftwaalf misschien?

Hij stapte in het huisje. Het was er zeer donker, en eerst na eenig tasten vond hij in het midden iets in de hoogte: een afhangende ketting met een ring er aan. Met forsche rukken begon hij te trekken.

Dang — dang — dang! klonk het luid, dang — dang — dang!...

Hij kwam weer naar buiten en tuurde over de rivier. Ja, er ging nogal drijfijfs, vooral aan deze zijde zag hij veel witte plekken, die langzaam voortbewogen. Verderop kon hij niet duidelijk genoeg onderscheiden.

Behalve het gespikkel der gaslantarens zag hij aan de overzijde hier en daar een verlicht venster. Ook in een groot blok kort bij den oever, recht over. Dat zou het veerhuis zijn. Hij spande zich in om duidelijk te kunnen waarnemen, of er geen beweging kwam. Doch alles bleef onbewegelijk; ook werd er niet tegengeluid.

Misschien niet gehoord — dan nog maar eens trekken.

En weer klonk het met volle galmen: dang — dang — dang! als een geroep om hulp.

Hij was tegen het huisje gaan staan leunen, ook om beschut te zijn voor den wind. Wat was het koud! Zijn handen stak hij diep in zijn zakken, en hij stampte met den gezonden voet hard op den grond.

Aan de overzijde bleef alles stil.

Hij keek naar de torens der stad, die donkere kloven sneden in den ophelderenden horizon, en dacht aan de menschen daar ginds die rustig bij hun kachel zaten of in hun bed lagen en het gelui van de bel hoorden. Zeker hoorden ze het. Hij klappertande en kon niet langer stilstaan. Half versteven begon hij voor het huisje heen en weer te strompelen, zachtjes heen en weer. En nog steeds geen beweging aan den anderen kant.

Nog eens gebeld: luid — heel luid.

Hij wankelde bij den laatsten ruk en sloeg de handen uit. Toen raakte hij aan een bank langs den wand van het huisje. Hij liet zich erop neer en richtte door de deurlooze opening de oogen straks op de rivier. Zitten deed hem goed. Hij voelde nu eerst hoe door-en-door moe hij was.

Als ze nu maar kwamen.... Hij hoorde den wind gieren tegen het houten beschot en gonzen langs het metaal der bel. Hij zag de ijsschotsen met kalme vaart voortdrijven. Nu en dan was er eenig geruisch aan den kant als een paar schotsen tegen elkaar of tegen de punt van een krib werden gestuwd. Doch de stroom bracht in eenige oogenblikken alles weer tot stilte.

Nog kwamen ze niet. Als ze eens in 't geheel niet kwamen?... De brugwachter had gezegd „misschien”.